

ordenen: Tredie Behandling af „Forflag til Lov om Bederlag for Kontorudgifter til forskellige Retsbetjentembeder“, er ansat eventuelt, da der ikke er hengaaet den forretningsmæssige Tid, og det desuden var at forudsætte, at der muligvis kunde være Indringer for at foretage det. Denne Mulighed er bleven til Virkelighed, og jeg skal derfor lade den udgaa af Dagsordenen.

Man gif da til den sidste Sag paa Dagsordenen, som var:

Første Behandling af Forflag til Lov om Tillægsbevilling for Marineministeriet for Aaret 1873—74.

(Lovforflaget findes i Tillæg A.)

Mufjer: Jeg var i Diebliffet ikke opmærksom paa, at den første Sag paa Dagsordenen var udgaaet. Naar jeg tager Ordet for den Sag, som i dette Diebliffet foreligger, er det kun for at udtale mig ganske kort om Sagens Realitet. Saaledes som Spørgsmaalet forelaa ved Finantslovens Behandling, blev det afgjort ved en temmelig ringe Stemmeiferhed her i Salen. Regjeringen har siden troet ikke at burde forlænge Sessjonen yderligere ved at forsøge paa at faae den Vndring, som den her anser for nødvendig, foretagen paa Finantsloven og denne saaledes sendt tilbage her til Thinget. Jeg tror, at Regjeringen i den Henseende for saa vidt har handlet rigtigt, som Spørgsmaalet nu her foreligger afløst fra alle politiske Sidebetragtninger og, som det vistnok maa indrømmes, at Spørgsmaalet, da vi sidste Gang havde det for ved Finantslovens endelige Behandling, ikke kunde siges at foreligge ganske paa samme Maade. Det, som Regjeringen nu forlanger og forlanger med stor Tilslutning hos den Del af Forsvarsvæsenet, som væsentligst er interesseret i Spørgsmaalet, er jo dette, at man ved en særegen Bevilling skal tilstaa den Midler til allerede i indværende Finantsperiode at paabegynde Nybygning af et Pandersfrib, svarende til de Planer og Omster, som med saa stor Enstemmighed have gjort sig gjældende i det paagjældende Bærn. Det, som forekommer mig at maatte være det Afgjørende her, er, at den Beslutning, som blev fattet ved Finantslovens 3die Behandling af Folkethingets Aertal, vil føre til, at det egentlige Pandersfribbygningssarbejde maatte siges at ville standse paa Bærftet, idetmindste i 3 Aar; thi naar vi se hen til, hvad de ordinære Bevillinger ere, og den Thærdighed, hvormed man hidtil har fastholdt Omfanget af disse Bevillinger, vil Enhver kunne siges sig selv, at naar vi nu med et Begyndelsesbeløb af 112,000 Rd. for indværende Finantsaar sætter Bygninger i Gang paa Bærftet til et Beløb af 1 Million, vil der, indtil noget større Byggeforetagende paany ved ordinære Midler kan paa-

begyndes, hengaa 3 Aar. Eigesom det kan have overordentlig sørgelig Indflydelse paa Udviklingen af vort Pandersforsvar, henses alene dertil, kan man jo ogsaa forudsæ, at en saadan Standsning af Pandersfribes Bygning vil have til Følge, at de Arbeidere, der nu ere opdragne og uddannede paa Bærftet, ikke ville kunne finde Beshæftigelse derved, og derfor maa søge andet Sted hen, og at man som Følge deraf, naar man igjen skulde tage fat paa Bygningen af Pandersfrib, vilde befinde sig i den samme Tilstand, som da man først begyndte, nemlig paany at maatte opdrage Arbeidere. Jeg nævner dette, ikke fordi det i og for sig er et Hovedspørgsmaal, men fordi jeg tror, at det er en Sag, som ved Siden af den anden store og for Forsvarsvæsenet betydningsfulde Sag ogsaa bør tages i Betragtning. Den Betragtning, som der utvivlsomt fra eventuelle Modstandere af dette Lovforflag vil blive fremhævet, nemlig, at man kommer med et saadant Forflag saa langt henne i Sessjonen og paa en Maade, som hidtil har været ukjendt i vor Lovgivningshistorie, tror jeg dog, at man rolig kan skyde til Side, naar man ser hen til den overordentlige Betydning, som Forlaget har for vort Forsvar. Saa meget maa man jo erkjende, at der her for det Første Intet sker, som kunde bidrage til at svække Lovgivningsmagtens eller Rigsdagens Myndighed; thi dersom der ved dette Skridt maatte siges at fremkomme nogen Svækkelse til nogen Side, tror jeg snarere, at det maatte være Regjeringen end Rigsdagen, der led en saadan. For mig er det imidlertid Hovedsagen, at denne Rigsdagssession ikke gaar hen med et saadant Minde efter sig, at vi have standset Udviklingen af vort Forsvar paa en saadan Maade, at det maatte kunde komme til at blive det Samme som en Tilintetgjørelse deraf, lige overfor de Flaademidler, som Nutiden skaber, og som hver Dag skabes. Jeg maa derfor paa det Indstændigste opfordre det høie Thing til at give sit Minde til dette Forflag.

Frederiksen: Jeg vil ganske vist vanskelig kunne stemme for den allermindste yderligere Bevilling til vort Forsvarsvæsen. Ikke bestomindre agter jeg at stemme for denne Sags Overgang til 2den Behandling. Thi dels er det en Pligtighed, som jeg gjerne viser Regjeringen, naar et Forflag kommer frem fra den, at lade det gaa over til 2den Behandling og lade det blive den omhyggeligere Drøftelse til Del, som en Sag først kan faae ved gjentagne Forhandlinger her i Salen, og dernæst veed jeg ikke, om jeg har opfattet den ærede Ministers tidligere Udtalelser rigtigt, men jeg har i det Mindste faaet det Indtryk deraf, at det, som det var Ministeren overordentlig meget om at gjøre, var ikke den store Sum — thi jeg gjentager, at denne vil jeg ganske vist vanskelig kunne stemme for, jeg tvivler ikke om, at jeg maa siges nei dertil —; hvad Ministeren derimod efter hans